

Ra tännolikkud olla;
 Kui Sinno heldus anda täib,
 Et ihho-terwis, kalla, leib
 Meil' läes, siis posse wigga.

Laef' selle ue aasta sees
 Keif rahwas ärra tunda
 So heldust, ja siis silma-wees,
 Meelt, süddant Sulle anda:
 Siis tullets male siggidust,
 Kui rahwas piats usjinust
 Ja lassinust ja armo.

Oh wotta rahwast õppeta,
 So jure palwes tulla,
 Ja wihamehhed leppida
 Ja sõbralikkud olla,
 Et teine aitaks häddas teist,
 Siis ollets Sinno rõmo meist
 Mi, kui So fanna näitab.

Need lapsed, kelle wannemad
 On läinud külma handa,
 Ja leesjed, kes siin leinawad,
 Meil' wotta abbits jõuda,
 Kui ilma ello murre, piin,
 Meid kurwastab ja waewab siin;
 Oh Jummal! palwed tule.

Kus wargus, pettus, kurri-keel
 Ja tühhi riid ja färra
 On liikumas siin ilmas weel,

Se kanta keif ärrä,
 Et oufasi ellaks iggamees
 Siin aialikko ello sees,
 Oh Jeesand, Soja, Jummal!

Laef' rahwas sure holega
 So pühha kodda tulla,
 Ja tõe waimo melega
 Seal õiget kuuljad olla,
 Et se keif nende mele jääks,
 Mis tulutalse nende hääks,
 So pühha fanna möda.

Sa olled maad ja merred teind
 Ja neile rajad pannud,
 Et igga aeg mis möda läind,
 So rahwal' olled annud
 Kül tunda omma armostust;
 Laef' meile ka so õnnistust,
 Sell' uel aastal tulla.

So-mätta sõnnifust.

Ollen jo mõnni korda põllomeeste mele tulle-
 tanud, et need põllomehed, kellel so-mättad
 ühhe nõuga sada on, neid sui aial katti kisku-
 da ja lomade olla wirtsa sisse heita, andwad
 palju head sõnnifud; ommeti on nemmad siis
 weel parremad, kui hästi suiwad sawad ollema,